

— Какъ върви четенето? — пита Той.

— Днесъ не е много добре. Може да бжде по-добре, — отговарямъ азъ.

Негово Величество не отговори нищо. Все тебешира, приближи до дъската и написа: „Напредъ къмъ четене!“ После поглади тихо детето, безъ да го цѣлуе, и излѣзе отъ стаята... На дъската остана да блести башиниятъ съветъ. Княгинята остана смутена. После съ особено старание поде работата си.

*

Думитъ и съветитъ на Царя-баща сж законъ за царскитъ деца. Той имъ е внушилъ такова уважение къмъ родното училище и учителя, че тѣ гледатъ на него съ особена почитъ.

— Учителтъ е много добъръ. Той много знае. Той дава всичко за доброто на децата. Ученицитъ трѣбва да му отвърнатъ съ доброто си държание и прилежание, — тѣй сж казали и внушили царственитъ родители, и затова царската дъщеря-ученичка е образецъ на прилежание, добро държание, изпълнителность и редъ.

*

На 19 юлий тази година въ градината става дума за новото конче Боби, което сж изпратили за престолонаследника князь Симеона.

— Не е много хубаво, — подхвърля Мария Луиза. — Дебели му сж краката!

Лицето на бащата-Царъ става сериозно. Той хваща критикарката за ржката, слага я да седне до него и строго казва:

— Дете, отвикни все да търсишъ опакото на нѣщата! Всѣко нѣщо има и опака страна. Страшно лошо е, когато човѣкъ гледа опакото. Гледай нѣщата откъмъ лицето, отъ хубавата страна!...

Детето остана дълго замислено.

А какъ добре чувствуваха децата мислитъ на баща си!

Презъ януарий тая година, Нейно Величество княгиня Мария Луиза пише писмо по случай имения день на Негово Величество. Изказва пожелания.

— Искамъ да му пожелаая нѣщо, но то е трудно. Вечеръ, когато татко е „дежуренъ“ при насъ (идва при насъ, преди да си легнемъ), поседне и каже: „Ехъ, работа, работа! . . .“ Искамъ да му пожелаая по-малко да работи, та да си почине, да е по-спокоенъ! . . . — казва царската дъщеря.

Усмиввамъ се и питамъ:

— Кога мислите, че Негово Величество ще е по-спокоенъ?

— Когато работитъ на родината ни вървятъ добре. Когато войната свърши благополучно и всичко е добре за България. Азъ знамъ, така е! — И въ заключение царското дете пише: „Желяти много щастие и благополучие на Родината ни.“ А като винетка на писмото нарисува знака на победата, преплетенъ съ българското знаме, съ четирилистна детелинка и подкова.

На 20 юний тази година на крайгодишната беседа Царственитъ родители слушаха своето дете — княгиня Мария Луиза. Съ кротка усмивка на устата, привелъ леко глава, Бащата слушаше възторженитъ думи на своето надарено първородно чедо, което съ искрещи очи говорѣше и издигаше въ божество Родината си. . . Огнени бѣха думитъ на царската дъщеря и като балсамъ падаха въ душата на бащата. . . Тоя день той бѣше щастливъ.

После въ разговоръ ми каза:

— Азъ съмъ истински щастливъ, че моята дъщеря боготвори Родината си. Най-хубавото у нея е родолюбието ѝ. Азъ желая и занаяпредъ тя да крепне и върви въ тоя духъ. Това да се разрастне и развие. Азъ знамъ много князе и княгини, за които всичко е тѣхния благо-